

“Esquerra no és el nostre adversari”

El IV Congrés Nacional del Bloc ha reelegit Enric Morera com a secretari general. L'ample suport rebut permet encarar amb plenitud d'ànims els reptes immediats. Com l'hipotètic pacte preelectoral d'esquerra i nacionalista, que, si es produeix, Morera demana d'enllestir-lo “abans de l'estiu”.

La ponència del congrés diu: “El Bloc és un partit d'esquerres.”

—Els estatuts del Bloc diuen que és un partit nacionalista i progressista. La ponència adapta la conjuntura que vivim amb les nostres posicions tàctiques. De fet, els tres eixos de la ponència són valencianisme, progressisme i sostenibilitat. El Bloc és un partit clarament progressista, expressió d'un moviment nacional. Hi conviuen diverses sensibilitats ideològiques amb un denominador comú molt potent: el nacionalisme polític valencià.

—Adéu, doncs, al centre i a aquell emmirallament en Convergència?

—La nostra posició en la conjuntura 1999-2003 estava basada en una interpretació de la realitat. Jo, aleshores, era president del consell nacional, i em va semblar una posició encertada.

—Darrerament sou molt durs amb el PP, però en alguns municipis encara governeu junts. Això variarà?

—No tenim pactes amb el PP. Tenim 50 acords municipals per a propiciar governs de progrés o nacionalistes, 50 i en tres municipis governem amb el suport del PP. En tres municipis. No hi ha color. El PP de [Francesc] Camps s'ha evolucionat cap a una major crispació, irracionalitat, cap a posicions d'extrema dreta; ha atacat de forma més directa les entitats cíviques progressistes i que defensen la sostenibilitat; ha accentuat la seua política depredadora del territori amb una economia especulativa basada en la construcció desordenada... La nostra ponència diu que el PP és una amenaça per a les nostres possibilitats com a poble i per a la nostra economia.

—Vostè ha pacificat el Bloc. Cal dir però, que el 82% de suport a la tasca coincideix amb l'ampliació de l'executiva de 15 a 25 membres. És una manera d'acontentar tothom?

—L'executiva havia de ser ampla per a afrontar els molts reptes que tenim

Hem recuperat valors importants –com Pere Mayor, Emili Selfa, Gràcia Molés, Xavier Hervàs o Rafa Beneyto– i n'incorporem de nous –com Cristina Suner, Joan Baldoví, Quico Fernández, Joan Mansanet, Rafa Climent o Rafa Ramos.

—**Joan Ignasi Pla, al PSPV-PSOE, i Glòria Marcos, a EUPV, també van heretar partits dividits. El 2007, tots tres podríeu convergir al Consell.**

—Sense el Bloc, no hi haurà canvi al 2007. Al País Valencià es pot donar una situació molt semblant a la de Galícia. Sempre hem defensat que al 2007 no es pot perdre cap vot de l'esquerra, del progressisme o del valencianisme polític que representa el Bloc. El Bloc vol un canvi i no un recanvi, no ens refiem del PSOE: sabem què va passar en l'etapa que van governar o fins i tot ara, quan, el Govern central incompleix la promesa de l'alta velocitat al seu pas per l'Horta, cosa que pot provocar un desastre ecològic. Els nacionalistes hem de poder reconduir el procés autonòmic i situar el País Valencià, amb cara i ulls, al context de l'estat.

—**Afirma que el vot al Bloc comptarà. Si no es rebaixa la tanca del 5%, caldrà que vostès facen un pacte pre-electoral amb Esquerra Unida.**

—Hem de donar seguretat als nostres electors que el seu vot serà útil i contribuirà al canvi. Després de superar els 100.000 vots el 1999 i el 2003 i no haver arribat a les Corts valencianes per una llei injusta, nosaltres donarem garanties totals als nostres electors que el seu vot serà el més útil per a fer el canvi valencià amb garanties.

—**El pacte podria incloure, també, grups verds i Esquerra Republicana del País Valencià?**

—Totes les veus amb una presència significativa a la societat valenciana hi han d'estar presents, a les Corts valencianes. Aquesta conjuntura s'analitzarà quan s'haja d'analitzar. Des del nostre punt de vista, abans de l'estiu.

“Tenim uns socis estratègics, que són els partits nacionalistes de primera divisió”

—**Als comicis europeus del 2004 va concórrer amb CiU. Aniríeu, el 2007, coalitzats amb ERPV?**

—Tenim uns socis estratègics, que són els partits nacionalistes de primera divisió, però volem mantindre bones relacions amb tots els partits. Esquerra Republicana no és el nostre adversari, i esperem que ells no ens consideren els seus adversaris. L'adversari és la política del PP.

—**El Bloc és la tercera força municipal, però no reïx a les grans capitals. Com fer aquest pas endavant?**

—Estem fent un bon treball a València, liderat per Joan Mansanet, concretat a considerar València com una comarca i en la constitució de col·lectius per barri. Tot indica que recuperarem posicions a la ciutat de València. També estem contents del treball i dels resultats a la ciutat d'Alacant: una enquesta del PSOE ens augura un regidor. I prompte inaugurarem una seu a Elx. Les nostres prioritats organitzatives són els grans nuclis urbans. Augure que el Bloc serà, amb molta diferència, la tercera força política municipal el 2007. Si el 2003 ja vam aconseguir un grandíssim resultat municipal, amb presència en ciutats que se'ns havien resistit –Torrent, Alcoi, Burjassot...–, ara és l'hora del salt definitiu a les grans ciutats, on tenim equips i gent capacitada. Estem treballant bé allà on més ens costa arribar, i sense grans mitjans econòmics. No tenim cap banc que ens condone mil milions de pessetes, ni tampoc no tenim un gran suport mediàtic perquè la gent ens coneix. Allà on la gent coneix el treball dels regidors i els alcaldes del Bloc, el nostre creixement és enorme. Si vertebrem una opció d'utilitat a nivell autonòmic, amb la base municipal que tenim, no superarem el 5%, sinó que ens n'anirem a unes xifres molt importants.

—**Té cap conselleria predilecta?**

—Al congrés he dit que la fruita no es cull ni verda ni madura, sinó quan toca. Quan toque, el partit decidirà la nostra posició respecte al canvi institucional del 2007. Ja dic, però, que a les Corts actuarem decididament per a vertebrar i donar suport a la societat civil, a totes les plataformes, entitats i grups que pateixen l'*apartheid* cultural del PP.

Vora vora

Indeterminació!

Joan Mari

Finalment, tot apunta que la foto de l'Estatut serà de família nombrosa, però no tant. Si nacionalistes i independentistes

catalans volien actuar amb sentit real de país per damunt de partidismes haurien d'haver dit finalment no, però actuant d'esquena els uns als altres, no han pogut; CiU s'ha arrossegat deslleialment fins al sí i ha obligat ERC a decantar-se pel no. Vet aquí l'equació que ha convertit un text determinant en un text indeterminat en allò substancial: la definició com a nació i el finançament. El camí que separa el text aprovat pel Parlament i el text final és la distància exacta entre una il·lusió i la realitat. En la recta final de la negociació del text a la cambra catalana, Artur Mas va dotar el seu lideratge d'una gran solidesa i això ens va fer pensar que CiU havia paït –i de quina manera!– el seu pas a l'oposició i era una CiU renovada. El pacte Zapatero-Mas ha dissolt aquell miratge: el genoma de CiU troba un hàbitat propici en la indefinició calculada i per això té tanta raó Mas quan diu que el nou Estatut porta “el segell” de CiU. I una cosa més greu encara: Mas ha dinamitat de manera venjativa i controlada la decisió majoritària del Parlament de Catalunya, tancant sol el tracte amb Zapatero. I sense obviar que amb el favor de CiU guanya Zapatero, guanya Espanya –no Catalunya–, obliga el PP a matisar la seva estratègia i ERC és presentada com una gran nosa: Zapatero és, doncs, el gran guanyador. A canvi de què? El futur immediat ens ho dirà. El bany de realitat també ens ha mostrat el genoma d'Espanya, profundament anticatalana i constitucionalment castrense. I no ens enganyem, també el de Catalunya: on és la societat civil catalana? Sí, tindrem nou Estatut, però quin? Un. Tenim i tindrem... Indeterminació!

joan_mari@hotmail.com

Víctor Maceda